

ТОЙ, КОМУ СПОКІЙ НАВІТЬ НЕ СНИТЬСЯ



Кандидат технічних наук, доцент кафедри автоматизованого електроприводу ТДАТА, автор більше 60 авторських свідоцтв і патентів на винаходи та 165 наукових статей
ВІКТОР ЯКОВИЧ ЖАРКОВ у цьому році відзначає свій шістдесятирічний ювілей.

Ті, хто бачить, як енергійною ходою молодої людини Віктор Якович іде по двір'ям академії, напевне думають, що ми помилилися, назвавши такий вік. Тільки благородна свинина та багатий життєвий досвід вказують на прожиті роки. А починався шлях нашого ювіляра 17 липня 1946 року, коли в родині робітників народився хлопчик. Батьки й подумати не могли в ті далекі часи, що їхній син обере наукову стежу й досягне на цій ниві значних успіхів.

Після закінчення з золотою медаллю в 1964 році середньої школи №19, він продовжив навчання на факультеті електрифікації сільського господарства МІМСГУ, а в 1969 році поїхав працювати викладачем спеціальних дисциплін у Хорольський технікум механізації сільського господарства згідно з державним розподілом. Через три роки Віктор Якович вирішує здобути педагогічну освіту, тому в 1972-1973 роках він стає слухачем педагогічного факультету Московського інституту інженерів сільськогосподарського виробництва («МІІІСП»). А в 1973 році починає працювати асистентом на кафедрі електропостачання сільського господарства МІМСГУ.

Але ця людина прагнула здобувати все нові й нові знання, жага до навчання в 1976 році приводить його до аспірантури Московського інституту інженерів сільськогосподарського виробництва, де на кафедрі електропостачання під науковим керівництвом академіка Ігоря Олександровича Будзка в 1980 році захищає дисертацію кандидата технічних наук на тему «Упрощенные средства телесигнализации в сельских сетях 6-10 кВ».

Віктор Якович був головою ради молодих вчених і аспірантів «МІІІСП». Він був першим мелітопольцем, хто отримав вчений ступінь у цьому інституті. З його легкої руки там захистився вже не один десяток кандидатів наук.

З 1981 року Віктор Якович працює старшим викладачем, а потім доцентом кафедри застосування електроенергії в сільському господарстві МІМСГУ. В його житті був період (1985-1990 роки), коли він виконував обов'язки завідуючого кафедри електропостачання сільського господарства академії, а з 1991 по 1996 роки Віктор Якович - доцент тієї ж кафедри.

Далі життєві шляхи привели В.Я. Жаркова до Мелітопольського державного педагогічного університету, де з 1996 по 2000 роки він працює доцентом кафедри інформатики й обчислювальної техніки, але в 2000 році за переводом він знову повертається до академії та працює доцентом кафедри автоматизованого електроприводу й до цього дня.

Віктор Якович знаходиться в постійному пошуку, окрім величезної наукової роботи, яку веде як сам, так і у співтворстві. У 1991 році під його керівництвом у «МІІІСП» захистив дисертацію к.т.н. В.О.Мунтян.

Сьогодні Віктор Якович має одного аспіранта (це І.В.Кізім) і одного учня-науковця. Щорічно наукові роботи студентів, виконані під його керівництвом, посідають призові місця в академії і республіканських конкурсах, а також беруть участь у міжнародних наукових конференціях.

Чимало уваги приділяє Віктор Якович Малій академії наук. Три роки поспіль його МАНівці займають призові місця в області й республіці.

Це людина, яка завжди радо готова поділитися своїми знаннями та накопиченим досвідом. За свої здобутки його неодноразово відзначали на найвищих рівнях. Яскравим свідченням цьому є почесний знак «Изобретатель СССР», бронзова та срібна медалі виставок досягнень народного господарства СРСР, отримані ним за наукові розробки.

Трудова книжка Віктора Яковича - це дивовижний путівник його трудовим життям. На сторінках про заохочення, нагороди та подяки немає вільного місця, незважаючи на те, що працівники відділу кадрів час від часу вклеюють у неї додаткові аркушики!

На наше запитання про хоббі та життєві уподобання, Віктор Якович відповів: «Моє хоббі - це винахідництво.» «А як виникають у Вас ідеї нових розробок?» - було наступне запитання. Відповідь була цікавою й неординарною: «Коли я кручу педалі, їдучи велосипедом на дачу, у голові



виникають різні цікаві задумки, які потім, частіше в нічній тиші, знаходять так би мовити, «тіло й душу».

Залишається тільки дивуватися, як у нього на все вистачає часу?! Уважні читачі, мабуть, вже помітили, що ювіляр постійно співпрацює з редакцією газети, за що ми щиро вдячні нашому доброму другу й позаштатному кореспонденту.

Радують нашого ювіляра не тільки власні успіхи та успіхи своїх учнів. Дітьми він теж може пишатися. Донька закінчила ХПІ, живе й працює в Харкові. Ще будучи студенткою третього курсу стаціонару, Вікторія почала працювати, щоб утримувати себе й менше залежати від батьків. Зараз вона має добру роботу та чудові перспективи на майбутнє. Син Антон закінчив четвертий курс ХПІ. У свої двадцять років він серйозно ставиться до життя й всього прагне досягти власною працею.

Шановний Вікторе Яковичу! Хай ще на довгі-довгі роки у Вас вистачить запасу енергії, ініціативи, наукових ідей. Хай на Вашому життєвому шляху зустрічаються талановиті, вдячні учні, здоров'я Вам, щастя, успіхів та любові!